

MÓSA ISTVÁN (Székelyudvarhely)
Margit néném és a babonák
 (nah, Maga hogy van?)

Tévhitük. Ezek alapján élnek a falvak lakói. Senkit nem zavart egy ideig, aztán hirtelen, valahogyan senkinek sem kezdtek tetszeni. Így megy ez nálunk. Amit igazán szeretünk, azt csakhamar kiirtjuk, hogy legyen valami, amit úgy igazán lehet siratni. Ilyenek lesznek hamarosan a népi hiedelmek is.

S minthogy Románia is igen-igen be akart jutni a Balkánt szétosztó új közösségbe, így nem volt más választása: be kell engedni a telekommunikációt a kis falvakba. Ennek köszönhetően az országos telefontársaság el is helyezett egy kis telefonfülkét az egykori Magyarország és Románia észak-erdélyi határfalujában. Oda lett téve az öt-száz lelkes falucska központjába, hogy mindenki könnyedén elérhesse. Milyen furcsa! Annyian sem laknak abban a faluban, mint az iskolában, és mégis milyen jól megértik egymást. Egy ekkora székely faluban a központot természetesen a kocsmá és az élelmiszerbolt övezi, persze ez csak ez egyik, ugyanis a falunak vannak még kereskedelmi pontjai – itt is érezteti magát a piacgazdaság – tehát nem nagy érdeklődés övezte a telefonfülkét, mivel a részeg, egykori kollektív munkásokat nem különösebben érdeklik az újítások. Tehát magában árválkodott a telefonfülke – nem kellett senkinek.

Tánti fenn lakott a kis falu Csorgó nevezetű utcájában, egy szép házban, lehet mondani róluk, hogy módos gazdáknak számítottak és mióta az eszemet tudom, ismerem őt. Igazi poéngyáros hírében állt az öregasszony, tehát sosem vettem komolyan – mindig a halálát várta, már többször is lett volna esélye rá, de valahogy a Kaszás mindig meghátrált. Rajta láttam vérnyomásmérő karkötőt először – mondanom se kell, hogy nagy benyomást gyakorolt az életem eddigi részére. Már mint nem a karkötő, hanem Margit nénje.

Egy hétköznapi délutánon történ meg az, hogy ereszkedtem befele a felszegről a központba. Hirtelen meglepő dolgot tapasztaltam. Ott állt a telefonfülke előtt Tánti és már-már láttam, megtört a jég, van a faluban egy európai ember. Igen, ő az. Mikor leértem, megszólított:

– Fiam, ha megkérhetlek szépen, akkor segítenél nekem egy kicsit, mert nem igazán értem ezt az egészet, és az én drága unokám a tegnap befejezte az érettségét és fel szeretném hívni, hogy lássam, hogyan is sikeredett neki a vizsgája. Látod, fiam: vettem egy százezer lejes kártyát és fel kellene használnom.

Elmagyaráztam neki az egész folyamatot, amit jelenlétemben igen-igen jól is csinált, megtudta, hogy az ő kis unokájának nagyon jól sikeredett az érettségi vizsgája. Ekkor augusztus volt. Megmutatta a falunak, hogy az újdonságokra kell a hangsúlyt fektetni és azt, hogy attól még, hogy valakinek tehene és lova van, egész nyugodtan részesülhet a telefon nyújtotta örömköböl is. Talán az internethez is lett volna kedve nekifogni az öregasszonynak, megnézhetné volna a legújabb fejögépre járó európai támogatásokat.

Aztán már csak novemberben találkoztam vele. Sokan összegyűltünk a köszöntésére. Én már az ünnep előtt egy nappal megérkeztem. Elég csend volt a porta környékén. Bementem a házba, erre András bátyám utánam szaladt:

– Takard le a tükröket, fiam, nehogy találkozzon a saját szellemével, mert megijedhet tőle.

Mosolyogva letakartam Tánti körül a tükröket, majd kifele menet levettem a kezéről a vérnyomásmérőt és kinn a konyhában a kártya mellé tettem. Valószínűleg ő is nagyon élvezte a helyzetet és jókat kacagott rajtunk.

A temetésen a pap behozta Margit néném európai szemléletmódját, majd az unió fontosságáról beszélt. Közben nézegettem a temető mellett a nemzetközi úton elhaladó szekereket, meg a lovat, ami pont abban a pillanatban üritett az aszfaltra. A szekéren a gazda az Örömodát fütyörészte. Jövünk, Európa!

Nagyanyám korosztálya az utolsó magyar társadalmi réteg, akik még fejkendőt viselnek és még valamennyire megfelelnek a Monarchia-idei parasztságnak. Ezért történhetett meg, hogy sosem láttam például, milyen színű az anyám falujának asszonyi haja, ami pedig igen-igen érdekelt volna. Ki ne haljanak a daloló népek, hiszen ők képezik az élő történelmi kiállítást erre fele, ennek is az ellentéte volt Tánti, a maga paraszti haladó módján, neki tudom: fekete haja volt. Mégis letakartam a tükröket.

Internetes honlapunkon olyan írói, költői műhelyt hoztunk létre, amelynek keretében véleményét mondunk a középiskolás tanulók hozzájuk eljuttatott írásairól.

Sem tagsági díjat, sem regisztrációs adatokat nem kérünk. Főként a pályakezdő, huszadik életévüket még be nem töltött fiatalok munkáit várjuk a diakforum@magyarnaplo.hu

Diákírók Fóruma
 az interneten

e-mail címre. Postacímünk: **Magyar Napló, 1406 Budapest, Pf. 15.** A borítékra írják rá: **Diákírók Fóruma.**

Az írások elemzését kizárólag a www.magyarnaplo.hu világhálós portál fórumában

tesszük közzé, az érintettek neve nélkül. Ugyanitt, a Magyar Napló weboldalának Diákíró Műhely menüpontja alatt jelentetjük meg a figyelemre érdemes pályamunkákat. Az elemzéseket *Majoros Sándor, Oláh János, Szentmártoni János és Kondor Péter* végzik.

A legsikeresebb írások szerzői könyvjutalomban részesülnek.